

Ze ziet hem vanaf een afstand staan. Hij is het echt, kaal en dertig jaar ouder.

Met een merkwaardige blik kijkt de ober naar haar corpulente lichaam en kippenvet verschijnt op haar onderarmen. Ze krijgt het koud. Ijskoud, terwijl ze van binnen kookt. Zijn priemende kijkers en zijn gekromde kokkerd. Daaraan heeft ze hem herkend. Ze ziet niet alleen zijn haviksneus, maar ook de enge extra scherpe hoektand in zijn rechter onderkaak. Hij trekt zijn mondhoeken omhoog, zijn ogen glinsteren. Een gemaakte grimas verschijnt op zijn misselijkmakend gezicht. Plotseling wenkt hij naar haar wederhelft, en Sjors loopt nietsvermoedend zijn kant uit, noteert zijn naam op de gastenlijst en knikt goedkeurend.

‘Het was heerlijk,’ zegt haar man complimenteuz. Hij geeft de pen terug en knipoogt.

‘Mijn vrouw bleef maar opscheppen,’ grapt hij net iets te hard. De ober kijkt naar Sjors zijn krabbel en begint te grinniken. Ze herkent het stuitende geginnegap. Zijn vreemde lach. Die is ze niet vergeten.

‘Meneer en mevrouw De Groot, nog een prettig verblijf in Lemmer.’

‘We gaan jammer genoeg weer op huis aan. Terug naar Brabant.’

Doordringend kijkt de creep naar haar vertrokken gezicht.

‘Een fijne terugreis naar Brabant dan,’ lispelt hij. Ze kan wel gillen, maar ze zwijgt en draait zich om. Het duizelt haar, ze snakt naar frisse lucht. Ze moet naar boven, naar buiten. Weg hier.

Hij is het echt, honderd procent zeker.

De demonen in haar hoofd, de gruwelijke fragmenten kluwen ineen en krijgen vorm. Ze moet hier vandaan, voordat iemand haar paniekaanval ziet. Niemand weet ervan. Ze heeft het nooit aan iemand verteld. Al die jaren heeft ze het verdrongen. Uitgewist, alsof het nooit is gebeurd.

Weet hij nog wie zij is?

Ze is in de war en krijgt bijna geen lucht meer. Stokstijf blijft ze onder aan de steile trap van het hotelschip staan. Voor haar klimt een oudere dame moeizaam omhoog. Er zomaar langs glippen kan ze niet.

Dit wil ze niet, herinnerd worden aan vroeger. Toch kan ze het niet verdringen en de chaos in haar hoofd klontert samen. Beelden sijpelen langzaam binnen en ze wordt terug geslingerd naar haar kindertijd. De wereld om haar heen wordt onwerkelijk, het hier en nu verdwijnt.

Daar ligt ze, zes jaar oud en hopeloos verloren. Ze voelt het weer, zijn hand op haar mond. Ze komt in ademnood. Nog even en ze bezwijkt onder zijn kolossale gewicht. Ze zou hem willen schoppen, maar haar lijf verstart. Alles in haar zegt: “ het vlees mag niet in haar.”

En dan is er niets meer, geen besef van tijd. Het voelt alsof ze zinkt. De grond onder haar voeten is verdwenen.

Wakker worden, er is niets gebeurd.

Langzaam staat ze op. Er is niemand meer in haar buurt. Met knikkende knieën trekt ze haar afgezakte kniekousjes omhoog. Haar roze onderbroekje is ze kwijt. Snel trekt ze haar gebloemde zomerrokje naar beneden. Daarna loopt ze strompelend door het hoge gras bij het schuurtje vandaan. Ze ruikt het bittere vies; het plakt

tussen haar benen.

Mama is overstuur, omdat mijn onderbroekje weg is.

Mama mag niet weten, dat mijn voorbibs stuk is.

Mama weet van niets.